

NO NATIONS
NO BORDERS
NO GODS
NO MASTERS

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

on April 12, 2017 at 10:11 am

Posted In: [Αναλύσεις](#), [Αναρχία](#), [Ελληνικά](#), [Ζωή](#)

Εισαγωγή του Robert Graham:

Ο Gabriel Kuhn είναι συγγραφέας και συντάκτης πολυάριθμων κειμένων σχετικά με τον αναρχισμό, την εξέγερση και την επανάσταση, συμπεριλαμβανομένων των [Ποδόσφαιρο εναντίον Κράτους: Αντιμετώπιση του Ποδοσφαίρου και Ριζοσπαστική Πολιτική](#), [Ζωή κάτω απ' το Jolly Roger: Αντανακλάσεις της Χρυσής Εποχής της Πειρατείας](#), μια συλλογή από τον Gustav Landauer, [Επανάσταση και Άλλα Κείμενα: Μια Πολιτική Ανάγνωση](#),

του Erich Mühsam, [Απελευθερώνοντας την Κοινωνία από το Κράτος και Άλλα Κείμενα: Μια Πολιτική Ανάγνωση](#), και [Όλη η Δύναμη στα Συμβούλια! Μια Καταγραφή της Ιστορίας της Γερμανικής Επανάστασης του 1918-1919](#). Έχει [blog στο PM Press](#), τον κυριότερο εκδότη του. Τα ακόλουθα αποσπάσματα είναι από το άρθρο του, [«Η Επανάσταση Είναι Κάτι Περισσότερο Από Μια Λέξη: 23 Θέσεις Για Τον Αναρχισμό»](#). Σκέφτηκα ότι ήταν μια χρήσιμη συμβολή στη παρούσα κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι αναρχικοί, ιδιαίτερα στις ΗΠΑ. Περιέλαβα μερικά κείμενα του Gustav Landauer από τον Πρώτο Τόμο του Αναρχισμού: Μια καταγραφή της ιστορίας των Ελευθεριακών ιδεών. Αναλύω τις ρίζες του αναρχικού κινήματος μέσα από τους αγώνες και τις συζητήσεις της Διεθνούς Ένωσης Εργατών (γνωστή και ως «Πρώτη Διεθνής») [«Δεν φοβόμαστε την αναρχία – την επικαλούμαστε»: Η Πρώτη Διεθνής και η προέλευση του Κινήματος αναρχικών](#).

Αναρχισμός: ένα πολιτικό κίνημα

Η προέλευση του αναρχισμού ως ένα αυτοπροσδιοριζόμενο πολιτικό κίνημα χρονολογείται πίσω στο κοινωνικό ζήτημα της Ευρώπης των μέσων του 19ου αιώνα. Οι αναρχικοί ήταν μέλη της Διεθνούς Ένωσης Εργατών, γνωστής ως Πρώτη Διεθνής, μαζί με πολιτικές δυνάμεις που αργότερα θα μετατρέπονταν σε σοσιαλδημοκράτες από τη μία και Λενινιστές από την άλλη. Θεωρούμε αυτή την προέλευση σημαντική και βλέπουμε τον αναρχισμό ως κομμάτι της αριστερής παράδοσης. Είμαστε αντίθετοι στην δήλωση του αναρχισμού ως “φιλοσοφία”, “ηθική”, “τρόπο ζωής” ή “αξία”, παρά ως ένα πολιτικό κίνημα. Η υπαρξιακή τοποθέτηση είναι ένα πράγμα· η οργάνωση για την πολιτική αλλαγή είναι κάτι άλλο. Χωρίς κατάλληλη οργάνωση, ο αναρχισμός εύκολα υποβαθμίζεται σε μια ευγενή ιδέα, που αντανακλά περισσότερο σε θρησκεία ή χιπστερισμό παρά σε πολιτική στόχευση. Την ίδια στιγμή, ο αναρχισμός δεν είναι απλά αντιεξουσιαστική ταξική πάλη. Είναι ευρύτερος και περιλαμβάνει ενέργειες που κυμαίνονται από τη δημιουργία κοινωνικών κέντρων, μέχρι την αποδόμηση των στερεοτύπων γύρω από το φύλο και την σύλληψη εναλλακτικών τρόπων μεταφοράς. Η πρωταρχική διάσταση του αναρχισμού πάντα περιελάμβανε ερωτήματα που δεν απαντιόταν στις στενές διαστάσεις της αριστεράς: διατροφικά, σεξουαλικά και πνευματικά ζητήματα, όπως επίσης θέματα προσωπικών αξιών...

Το πρόβλημα της Αναρχίας σήμερα

Το πρόβλημα της Επανάστασης στοιχειώνει τον αναρχισμό από την σύλληψή του. Άλλα προβλήματα έχουν εμφανισθεί και εξαφανιστεί, αναλόγως την ιστορική περίσταση και κατάσταση του κινήματος. Εδώ παρουσιάζονται τα κυριότερα που είμαστε σε θέση να προσδιορίσουμε σήμερα.

– Υπάρχει μια ατυχής αίσθηση ηθικής υπεροχής, που συχνά επισκιάζει την πολιτική δουλειά. Το πρόβλημα που ελοχεύει φαίνεται πως είναι δύο κίνητρα που επικαλύπτονται όταν άτομα δραστηριοποιούνται σε αναρχικούς κύκλους: το ένα είναι ότι θες να αλλάξεις τον κόσμο, το δεύτερο είναι ότι θες να είσαι καλύτερος/η από τον μέσο άνθρωπο. Το τελευταίο συχνά οδηγεί στην αυτοπεριθωριοποίηση καθώς κάθε αίσθηση της ηθικής υπεροχής βασίζεται στην αίσθηση του ανήκειν σε μια επιλεγμένη ομάδα των λίγων παρά της μάζας. Όταν αυτό κυριαρχεί, η ταυτότητα σου έρχεται πριν από τις πράξεις σου και υποδεικνύει τις προσωπικές ανεπάρκειες των άλλων πέρα από την πολιτική αλλαγή. Ειρωνικά, στοχοποιούνται άτομα από την ίδια τάξη με εμάς παρά ο εχθρός, μέσα από την θλιβερή λογική του “αν δεν μπορείς να χτυπήσεις αυτούς που χρειάζεται να χτυπήσεις, χτυπάς αυτούς που έχεις σε ελάχιστη απόσταση”. Ο συνδυασμός της κριτικής των άλλων μαζί με τον ανταγωνισμό των δίπλα σου, για την κατάκτηση της υψηλότερης μικρο-ηγεμονικής θέσης αντίκειται σε κάθε κίνημα που προτάσσει την επαναστατική ακεραιότητα.

– Το αναρχικό κίνημα είναι σε μεγάλο βαθμό υποκουλτούρα. Οι υποκουλτούρες είναι υπέροχες. Παρέχουν “στέγη” σε άτομα (συνά ως σανίδα σωτηρίας), διατηρούν την γνώση του ακτιβισμού, επιτρέπουν τον πειραματισμό και πάει λέγοντας. Αλλά η διαφωνία δεν είναι επανάσταση. Έτσι, αν η πολιτική περιορίζεται σε υποκουλτούρα, η επαναστατική ρητορική καταλήγει κενή και αλλοτριωμένη. Οι άνθρωποι μισούν αυτό και γάμησε τα, αλλά με ποιο κόστος;

– Η τυπική εξωστρεφής συμπεριφορά (διάθεση) πολλών αναρχικών κύκλων κυμαίνεται από την γκρίνια για όλα μέχρι την ολοκληρωτική αγένεια. Κατά καιρούς, οι υποτιθέμενοι μικρόκοσμοί μας ενός απελευθερωμένου κόσμου είναι μεταξύ των πιο αφιλόξενων τοπίων που μπορεί κανείς να φανταστεί: σκοτεινοί, βρώμικοι και συνωστισμένοι από τύπους που μπερδεύουν την εχθρικότητα με την επανάσταση. Το να συμπεριφέρεσαι σαν μαλάκας δεν σε κάνει πιο ριζοσπαστικό, σε κάνει απλά μαλάκα. Δυστυχώς, η επιθετικότητα συχνά χαρακτηρίζει εσωτερικές διαφωνίες. Τα threads συζητήσεων σε κάποια online αναρχικά forums είναι από τα πιο ασφαλή μέσα ώστε να απορρίψουν οι άνθρωποι τον αναρχισμό μια για πάντα. Μια ριζοσπαστική προσέγγιση σε μια σύγκρουση χαρακτηρίζεται από την ανοικτότητα και την αυτοκριτική, όχι από ανώνυμους βρυχηθμούς.

– Παρά την θεωρητική εγκόλπωση της ατομικότητας και της διαφορετικότητας, πολλές καταστάσεις εντός της αναρχίας είναι πανομοιότυπες. Ένα μέσο cafe σε κεντρικό δρόμο συγκεντρώνει μια πολύ μεγαλύτερη ποικιλία ανθρώπων από τις περισσότερες αναρχικές συγκεντρώσεις. Υπάρχουν ιστορικοί λόγοι γι’ αυτό, αλλά ουσιαστικά, η αναρχική κουλτούρα – η γλώσσα, η εμφάνιση, οι κοινωνικοί κώδικες – είναι απλά πολύ ομογενοποιημένη. Πώς γίνεται οι αναρχικοί να αποτελούν αφιλόξενο περιβάλλον για τους ανθρώπους λόγω του τι φορούν, τρώνε, ακούν κλπ;

– Υπάρχει ένας καίριος διαχωρισμός στους αναρχικούς κύκλους μεταξύ των ακτιβιστών που αντιτίθενται στην αδικία και αυτών που βιώνουν την αδικία. Όλοι οι ακτιβιστές χρειάζεται να δρουνε μαζί για να αλλάξουν το στιδήποτε, αλλά πρέπει να εξετάζοντα τα διαφορετικά κίνητρα. Ενώ τα άτομα που ανταποκρίνονται σε ένα κάλεσμα θεωρώντας το ως αποστολή τείνουν να είναι ιδεολόγοι, τα άτομα που επηρεάζονται από την αδικία είναι συχνά πιο πραγματιστές. Αν αυτή η διαφορά δεν εντοπίζεται, τα άτομα θα διαχωριστούν και θα σκορπίσουν. Στην χειρότερη περίπτωση, παραμένουν μόνο οι ιδεολόγοι με αφηρημένες διαφωνίες σχετικά με την προσωπική ταυτότητα ή την αποδεκτή γλώσσα υποθέτοντας πως αποτελούν την πιθανή πρώτη γραμμή της ριζοσπαστικής πολιτικής, ενώ χάνουν κάθε επαφή με την πολιτική δουλειά και την πραγματικότητα. Η ριζοσπαστική πολιτική τότε γίνεται κυρίως πνευματική εξάσκηση που απευθύνεται στο τίποτα σχετικά με την ποιότητα των πρωταγωνιστών της ως αφοσιωμένων και υπεύθυνων συντρόφων.

– Οι έννοιες του ελεύθερου και ασφαλούς χώρου, αντίστοιχα, συχνά συγχέονται. Οι ασφαλείς χώροι είναι χώροι όπου οι άνθρωποι βρίσκουν φροντίδα και υποστήριξη, είναι αναγκαίοι για τον κόσμο που ζούμε. Αλλά είναι χώροι που εκπληρώνουν ένα συγκεκριμένο σκοπό. Δεν είναι οι ελεύθεροι χώροι που επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε, χώροι δηλαδή όπου οι άνθρωποι εκφράζονται ελεύθερα, εμπλέκονται σε διαφωνίες, και από κοινού λύνουν προβλήματα που προκύπτουν. Αυτό κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται ασφάλεια μακροπρόθεσμα είναι η συλλογική δυνατότητα να υπερπηδούν τα όρια. Η

απόλυτη ασφάλεια είναι αδύνατη. Οι αδυναμίες, οι παρανοήσεις και οι ενοχλήσεις είναι κομμάτι της κοινωνικής ζωής και δεν θα εξαφανιστούν ούτε και στις πιο αναρχικές κοινωνίες.

– Η ιδέα ότι ο καθένας θα μπορεί να κάνει οτιδήποτε μπερδεύεται με την ιδέα ότι ο καθένας θα έχει την δυνατότητα να κάνει τα πάντα. Η εισαγωγή των ικανοτήτων ή η διάδοση τη γνώσης από έμπειρους ακτιβιστές και διοργανωτές χλευάζεται. Αυτό οδηγεί στο να αντιμετωπίσουμε τις ίδιες παγίδες και να επανεφεύρουμε τον τροχό ξανά και ξανά.

-Υπάρχει μια σχεδόν πλήρης έλλειψη οράματος και στρατηγικού προσανατολισμού στο αναρχικό κίνημα. Επιπλέον, οι οργανωτικές δομές είναι σε κρίση. Ο αυθορμητισμός, το πρότυπο ομάδας συγγένειας, και η ρομαντική αντίληψη της πολλαπλότητας έχουν ηγεμονεύσει. Όλες αυτές οι έννοιες είναι γεμάτες ρωγμές. Οι μόνες μακρόχρονες κοινότητες που επιτρέπεται να υπάρξουν με βάση αυτές τις έννοιες, αποτελούνται από μια χούφτα φίλων, που είναι μια ανεπαρκής βάση για την οργάνωση που απαιτείται για την κοινωνική αλλαγή. Η κύρια απάντηση σε αυτό μέσα από το αναρχικό κίνημα, κυρίως είναι ο πλατφορμισμός, υποτιμά την σημασία της ατομικής ευθύνης, που οδηγεί στην σύγχυση της τυπικότητας με την αποτελεσματικότητα...

[Ένα άρθρο του Gabriel Kuhn](#)

